

Devrimci Cephe

Sınıf savaşımı keskinleşiyor. AKP rejimi, Kürdistan Özgürlük Hareketi karşısında verdiği tavizlerin acısını, silahlı mücadelenin yanısıra Kürdistan Özgürlük Hareketi'nin bu aşamadan sonra daha da geliştireceği kitle hareketleri, yerel seçimlere yönelik bölgesel özyönetimlerin geliştirilmesi çalışmalarını, TBMM çatısı altında yürütülen siyasi mücadeleyi hedef alarak, çıkarmaya çalışacak. Amacı çok net: Kürdistan Özgürlük Hareketi olarak başlayıp gelişen Kürdistan devrimci mücadelesinin, Türkiye işçi sınıfı hareketi, onun devrimci geleneği ile birlikte gelişip, iki ana devrimci kolun daha da güçlenmesini engellemek.

Türkiye işçi sınıfı, Marksçı-Leninci partimiz öncülüğünde, bütün sosyalist, gerçek sol sosyal demokrat, devrimci, demokratik, siyasi, ekonomik ve demokratik örgüt bileşenleri, bu topraklarda yaşayan tüm ulusal ve dinsel azınlıkların devrimci-demokrat örgütleri ile ve Kürdistan Özgürlük Hareketi, bütün bileşenleri ile (legal adı önemli değil) DEVRİMCİ CEPHE'yi oluşturuyorlar. THKP-C, THKO ve TKP-ML/TİKKO geleneğinden gelen güçlerin de yeri TKP ile PKK ile birlikte bu cephe. 12 Eylül faşist diktatörlüğü döneminde yaratılamayan birliktelik bugün yaratılacaktır. Bunun nesnel ve öznel koşulları mevcuttur.

Karşımızda ise AKP iktidarı, rejimi var. O da egemen sınıfları ve burjuvaziyi temsil ediyor. Ancak iş bununla bitmiyor. AKP rejiminin dolaylı yardımcıları, sahte muhalefeti, her açıklama, söylem ve eylemi ile sadece ve sadece AKP'yi güçlendiren bir de MİLLİYETÇİ CEPHE mevcut.

Bu Cephe'nin bileşenleri ise, CHP, MHP, DSP, DP, İP, SİP (devlet icazetli sahte "TKP"), Ergenekoncular, Balyozcular, eski statükonun mafyası, Genel Kurmay emeklileri ve bilumum ulusalcı, troçkist gruplardır.

Asıl mücadele şimdi başlıyor. İdeolojik, politik, ekonomik ve örgütsel alanda sınıflar çarpışacak. Keskinleşecek olan bu sınıf mücadelesinde DEVRİMCİ CEPHE'nin karşısına burjuvazinin iki kolu, MİLLİYETÇİ CEPHE ve AKP CEPHESİ dikilecek. Onlar aralarında iktidar mücadelesi verirken biz ikisine karşı sınıfımızın iktidarı için savaşağız.

Zor ve bir o kadar da sonuç alıcı mücadelelere hazır olmalıyız.

Bildiri

AKP rejimi korkuyor!

Burjuvazinin İstanbul'da sınıf savaşı provası

AKP rejimi bu yıl 1 Mayıs Alanı'nı 1 Mayıs gösterilerine kapattı. Yasakladı. Metrobüsler, İDO deniz otobüsleri, şehir hatları vapurları, motorlar, metrolar çalışmadı. Galata ve Unkapanı Atatürk köprüleri açılarak geçişler engellendi. 48.000 polis kentin ana arterlerinde, stratejik merkezlerinde, 1 Mayıs gösterileri ile ilgili olsun olması, tüm İstanbullulara terör estirdi. Havaya sıkılan mermiler, gaz ve biber bombaları sadece gösteriye katılmak için yola koyulanları değil, tüm İstanbul halkını etkiledi. Evlerin içinde oturan sakinler gazlandı. Saldırılarda 200'den fazla kadın-erkek-geç, işçi ve emekçi yaralandı. Ağır yaralılar var. Bugün İstanbul'da sıkıyönetim vardı.

Taksim'de "meydan düzenlemesi" sadece bir bahanedir. Gezi Parkı önündeki merdivenlerden Cumhuriyet Caddesi girişine kadar dar bir alan inşaat halindedir. Atatürk Kültür Merkezi ile Sular İdaresi olarak adlandırılan yer arasındaki devasa alan 500.000 kişiyi alacak kadar büyüklüktedir ve miting için müsaittir. Girişler, Mete Caddesi ve Gümüşsuyu istikametinden yapılabilir, çıkışlar için bu girişlere ilaveten Sıraselviler ve İstiklal Caddesi ile Tarlaabaşı bulvarı yaya geçişlerine açıktır. Dolayısıyla gerekçe "teknik"tir ama gerçek "siyasi"dir.

Başbakan Erdoğan, 1 Mayıs'tan iki gün önce Kazlıçeşme, Kadıköy ve Çağlayan meydanlarını kastederek, mitingler için bundan sonra bu meydanların tahsis edileceğini açıkladı. İstanbul Valisi ile Tertip Komitesi arasında henüz görüşmeler sürerken, eski İstanbul Valisi, bugünün İçişleri Bakanı Muammer Güler'in, "Taksim'de 1 Mayıs'a kesinlikle izin verilmeyecek" açıklaması, niyetlerinin siyasi olduğunun ispatıdır. İstanbul Valisi Hüseyin Avni Mutlu, Kadıköy'de SİP'lilerin burjuvazi ile çatışmaya girmemek için düzenledikleri ve ancak yarısını doldurabildikleri, hiç bir resmi polisin görev almadığı, otobüs duraklarının önünde büfelerin arasındaki boşluğa atıfta bulunarak, onları kutlamıştır. SİP, Kadıköy'de şarkı-türkü söylerken, Şişli'de DİSK Genel Merkezi'nin içinde, önünde, Şişli Meydanı, Kurtuluş, Osmanbey, Elmadağ, Bomonti, Dolapdere, Tarlaabaşı, Sıraselviler, Gümüşsuyu'nda ara sokaklarda ve Beşiktaş'ta polis tabanca ile, elektrikli elektriksiz copla, gaz bombaları, biber gazları ve Toma'lardan sıkılan sularla halka saldırıyordu.

AKP rejiminin amacı, 1 Mayıs Meydanı'nı, 1 Mayıs Meydanı yapan, DİSK tarafından 1976'da 1 Mayıs yasağının kırılmasını ve kontrgerillanın 1977 1 Mayıs katliamını, 37 şehidimizi unutturmak, Taksim'de 1 Mayıs geleneğini kırmaktır. Çünkü, AKP rejimi, burjuvazi, işçi sınıfı ve tüm emekçi halkların, Türkiye işçi sınıfı hareketi ile Kürdistan Özgürlük Hareketi'nin bir kanalda birleşerek Türkiye'de sınıf savaşımının yeni bir aşamaya geleceğini görüyor. Bu birliktelikten korkuyor. Ulusal kurtuluş mücadelesinin, işçi sınıfımız öncülüğünde, tüm emekçileri, çalışanları, kent ve kır yoksullarını kapsayan bir hareket olarak, bir sınıf hareketine dönüşerek geliştiğini izliyor. Korkuyor. Bu sınıf mücadelesini kırmak istiyor.

Türkiye Komünist Partisi, bu nedenlerden ötürü Taksim'de 1 Mayıs gösterilerine sağdan veya "sol'dan" karşı olanların bizleri "ısrar" ve "inatçılık" ile suçlamalarına karşı, bu hakkın, işçi sınıfının zorlu ve kanlı mücadeleler ile kazanılmış bir hakkı olduğunu ve sonuna kadar savunacağını ilan ediyor.

Türkiye Komünist Partisi
01 Mayıs 2013

Ermeni Soykırımının 100. yılına giderken, ya da madem ki millet-i sadıka...

• Refik Esmemel

Bir 24 Nisan'ı 98.kez geride bıraktık. Yani yeryüzünde insan eliyle gerçekleştirilmiş en yüzkarası eylemlerden birinin, yani Ermeni soykırımının 100. yılına ramak kaldı. Peki Türkiye Cumhuriyeti Devleti daha ne zamana kadar bu insanlık ayıbı eylemi bu ülke halkının boynunda asılı tutacak? Bir bütün olarak toplumumuz bu kanlı vahşetin günahlarından arınma, kendi gerçeklerimizden biriyle daha yüzleşme ferasetine ulaşamayacak mı? Özgür, müreffeh, kaynaklarını ve olanaklarını hakaniyetle paylaşabilen bir Türkiye kurabilmenin yolu nasıl açılacak?

Aslında bu özde sorularımızı sayfalarca çoğaltabiliriz. Ama önümüze çözümü çağırarak istiyorsak fazla soruya çok da gerek yok. Çünkü ülkemizin öznel ve nesnel koşulları sorunun çözümü yolunda somut ve ciddi adımlar atmaya son derece müsait olduğunu hiç kimse artık inkar edemez. İşçi sınıfımızın ve onun öncü partisinin değişik biçimlerde, farklı düzlem ve içeriklerle seslendirdiği en temel gerçekler artık bütün topluma mal olmuş durumdadır. Ermeni halkına, Ermeni soykırımına yaklaşımda da durum bu mimval üzeredir bütün iftira ve karalamaların izleri silinememiş olsa da, bütün şoven ön yargıların köküne kibrit suyu ekilememiş ise de...

Öte yandan sorunun geride bırakılması için tutulacak somut yollar da yaşamın içinden boy vermektedir. Kürt Özgürlük Hareketi'nin bu konuda da örnek alınacak ve desteklenecek pratiklerine tanık oluyoruz. Mardin'den bir (Nasturi)Süryani'nin parlamentoya gönderilmesi örneği önümüzde duruyor. 50.000 Kürt'ün temsilci olarak Bir Süryani yurttaşı onurlandırmasını anlam ve önemiyle fark edebilirsek kendi öneri ve çözüm yollarımızı bulup da ete ve kemiğe büründürebiliriz. Yanı sıra başta Ermeniler olmak üzere farklı etnik ve dini kimliklere karşı her türlü vahşi saldırının olabileceğinin örnekleri de güncelliğini koruyor. Hırant Dink'in göz göre göre katledilmesi, er Sevan'ın kışlada imha edilmesi gözlerimizin önündedir. Nitekim "varlık vergisi" ve Aşkale sürgünleri, 6-7 Eylül olayları Osmanlı tarihinde değil Türkiye Cumhuriyeti tarihinde tanıklık ettiğimiz vahşetlerdir. Rahip cinayetleri, Malatya Zirve katliamı gibi örnekler katliamcılarının yanibaşımızda kan soluyarak dolaştıklarının resimleridir.

Yani soykırım geçmişte kalmış bir nahoş hatıradan ibaret değildir.

O halde Türkiye halkı, işçi sınıfı ve Türkiye Cumhuriyeti Devleti, Ermeni halkına, tarihine ve geleceğine ilişkin tutum ve davranışlarını kökten değiştirmek ve düzeltmek mecburiyetindedir. Ve bu mecburiyet artık ihmal edilemeyecek, savsaklanamayacak, belirsiz bir geleceğe bırakılmayacak bir politik görevdir!

Bunların yanı sıra sayıları son derece azalmış olmasına karşın Türkiye'de yaşayan Ermenilerin de 10, 20, 40, 80 yıl önceki Ermeniler olmadığı gerçeği var. Bir kez son yıllarda Ermeniler'in Türkiye'yi terk etme eğilimi hemen hemen tümüyle duraklamış görünüyor. Yanı sıra - tam sayıları bilinmemekle beraber - azımsanmayacak sayıda Ermenistan Cumhuriyeti yurttaşı Ermeni çalışma amaçlı Türkiye'nin büyük kentlerine akın etmiş durumda.(Büyük çoğunluğu da gayri insani yaşam ve çalışma koşullarında). Bütün bunlardan daha da

önemlisi hatırı sayıda Ermeni aydını ülkenin siyasal ve kültürel yaşamına eskisinden çok daha aktif katılmaktadır. Ermeni aydınlarımız revanşizmden uzak, ama geçmişe sünger çekmeyi de reddeden sağlıklı bir barışma ve yüzleşmenin savunucusu konumundalar. Bu durum İşçi sınıfımız ve politik temsilcisi - tarihinde bir çok kez gerçekleştirdiği gibi - Ermeni halkı ve aydınlarıyla sıkı bir işbirliği ve ortak davranış normları gerçekleştirmesine fazladan olanaklar sunmaktadır. Bu olanakları heba etmeyecek bir politik insiyatif alabileceğimizi göstermeye özenli olmamız zorunludur.

1915 soykırımı yalnızca yüzbinlerce insanın katledilmesi suçu değildir. Bu suç aynı zamanda Anadolumuz topraklarına karşı işlenmiş de çok ağır bir suçtur. Öncelikle bu kırım ve sürgünle bu topraklar baştan başa şovenizm

zehiriyle yıkanmış, halkımızın bilincindeki insani değerler iğdiş edilmiştir. Bu katliam ve sürgünle bu toprakta kurulan medeniyetlerin sonucu olarak yetişen kalifiye işgücü topraklardan koparılmış ve ülkemizdeki üretici güçlerin yetşkinlik düzeyi yüz yıl gerilere taşınmıştır. Sonraki yıllar boyunca Anadolu ekonomisinin bir türlü düzelemiyor olması, kalkınma hamlelerinin hep sonuçsuz kalmasını uygulanan Ermeni soykırımından ayrı tutamayız. Ermeni Halkı'nın çalışkanlığı, işine ve amaçlarına bağlılığı Anadolu'da, Osmanlı'da hep takdir edildiği içindir ki bu millet Osmanlı tarafından "Millet-i Sadıka" olarak kabul ve takdir edilmiştir. Bugünkü hükümetler de geçmişte kalan bu yaklaşımı Ermenilere karşı bir suç işlenmediğinin göstergesi olarak ileri sürebilmekteler. Oysa yapılması gereken böylesi kof böbürlenmeler değildir. Mademki bu millete ecdadınız "Millet-i Sadıka" diyordu, o zaman niçin bu millete aranızda şu lüzumsuz duvarları koruyor ve bu halka karşı işlenmiş suçları gizlemeye çalışıyorsunuz?

Hükümetin hangi konuda ne yapmak isteyip istememesi elbette önemsiz değildir. Ama bizim ne istediğimiz, neye nasıl ve hangi mücadele araçlarıyla ulaşabileceğimiz, neyin savaşını gündemimize alacağımız asıl önemli olandır. Hükümet ve devlet kendisini bize göre, bizim ortaya koyduğumuz talaplara göre düzeltmelidir. Düzeltmek zorundadır. Çünkü bizim tercihlerimiz, bizim inandıklarımız, bizim toplumun önüne alternatif olarak koyduğumuz, kesinlikle ve

kesinlikle, her açıdan - madden ve manen - bu ülke topraklarının,ve bu topraklar üzerinde emeğiyle değer yaratan bütün insanların bugünkü ve gelecekteki çıkarlarını koruyan ve geliştiren esas anlayıştır. İşte Ermeni meselesine bakışımız da bu perspektif temelindedir. Ve Türkiye'de 100. yılında Ermeni sorunu kalmamalıdır. Bu herkesten önce biz komünistleri ve işçi sınıfını en yakından ilgilendiren bir konudur. Çünkü gerici bujuvazi uluslara ve halklara düşmanlık temelinde oluşturduğu ırkçı-şoven milliyetçi söylemlerle öncelikle emekçi sınıfların gözlerini boyamakta, bilinçlerini zehirlemektedirler. Bu zehiri dört bir yana saçarak işçi sınıfımızın ekmek,özgürlük ve iktidar mücadelesinin önüne yapay, ama güçlü bariyerler inşa etmektedir. Kısacası Türkiye'deki Ermeni sorunu işçi sınıfımızın, emekçi halkımızın en güncel çözüm bekleyen sorunlarından biridir.

Türkiye Komünist Partisi'nden, KCK Yürütme Konseyi üyesi Mustafa Karasu yoldaş'a dostça bir açık mektup

Değerli Karasu yoldaş,

Yazınızı ilgi ile okuduk ve görüşlerinizi çok önemsedik. Bu sebeple de Merkez Organımız ATILIM gazetesinde yayınlama kararı aldık. Ne ki, iki noktada size görüşlerimizi iletmek ve mümkünse bu görüşlerimizin sizin ve siyasal hareketinizin bundan sonraki yazı veya açıklamalarınızda düzeltilmesini, dikkate alınmasını rica ediyoruz.

Birinci konu, TKP konusu. Bunun her açıklamada dikkate alınması zor bir „ayrıntı“ olduğunu biliyoruz. Sizin „son kuşak TKP'liler“ olarak zikredek haklı olarak, ayrımı ortaya koyma ve açıklama getirme ihtiyacı duymamız tabii ki bizi ziyadesiyle memnun etmiştir. Ancak biz sizden „son kuşak TKP'liler“ yerine, „halen yasaklı olan Mustafa Suphilerin TKP'si“ olarak bu ayrımı ortaya koymamızın daha doğru olacağına inanıyoruz. Yayın ve açıklamalarımızı dikkate aldığınızda, partimizin temel politik-programatik konularda ve bu bağlamda Kürt Özgürlük Hareketi konusunda yaklaşımlarını ve bizim yaklaşımlarımızın sahte „TKP“ler ile aramızda ciddi bir farklılık yarattığını tespit edeceksiniz.

İkinci konu, Şefik Hüsnü konusunda yapmış olduğunuz doğru tespite karşın, partimizin tarihinde Şefik Hüsnülerin çizgisinin devamcıları olan Hikmet Kıvılcımlı ve Mihri Belli ile ilgili tespittir. Cuntacı ve Kemalist anlayışın temsilcileri olduklarını yazı ve açıklamalarında da bizzat kendileri dile getiren

bu iki şahsın partimizin Kominternci, Bolşevik çizgisinden bir sapma olduğunu görmemiz gerekiyor. 12 Mart faşist cuntasını, 16 Mart'ta kaleme aldığı yazıda „ordu kılıcını attı“ olarak değerlendiren de, 1970'de „Deccal Kapımızı Nasıl Çalıyor?“ yazısında, Adana ve Diyarbakır'da arapça ve kürtçe konuşan Türklerin Türkiye'yi böleceğini de dile getiren Hikmet Kıvılcımlıdır. Parti tarihimiz maalesef aynı zamanda Şefik Hüsnü, Hikmet Kıvılcımlı, Mihri Belli ve Behice Boranların Kemalist ulusalcı çizgisi ile, Mustafa Suphi, Nazım Hikmet, İ.Bilen ve Mustafa Hayrullahoğulların enternasyonalist, Kominternci, Bolşevik çizgisinin mücadelesidir.

Türkiye Komünist Partisi'ni ağır likidasyondan sonra tekrar örgütleyen kuşağı bizler, 1952 Tevkifatlarından komünist onuru dik tutarak çıkan, Bilen yoldaş önderliğinde gerçekleştirilen 1973 Atılım'ının ruhunu bugünlere taşıyan, her türlü ajan-provokatör, likidatör unsurlara karşı partinin çelik çekirdeğini oluşturan geleneğinin bugünkü kadrolarıdır. Partimiz, tarihinin farklı dönemlerinde, parti içinde bu farklı eğilimlerin varlığından dolayı, bugün bizim de özleştirisini yaptığımız yanlış duruşlar sergilediği de olmuştur. Bu, Kürt Ulusal Sorunu'nun çözümü konusunda da, Devrimci Gençliğin 68 kuşağına yaklaşımda da, Kemalizm konusunda da olmuştur. Ne kadar ilginçtir ki, bu hatalara imza atanlar daha sonra partiden koparak görüntüde eleştirdikleri çevrelerin yanında saf tutmuş gibi gözük-

müşlerdir.

Değerli Yoldaş,

TKP, Kürdistan Özgürlük Hareketi'nin samimi politik ve stratejik dostudur. Leninci bir ilke olan, ezilen ve sömürülen, ulus ve halkların kendi kaderlerini, ayrılma da dahil kendilerinin belirlemesi hakkını, ilkesel ve programatik olarak savunmaktadır. Biz, kısa vadede, Türkiye'de demokrasi sorununun ancak ve ancak Kürt halkının eşit siyasi, sosyal ve kültürel haklar mücadelesi ile koşul olarak çözülebileceğini tespit ediyoruz. Partimiz, orta ve uzun vadede sosyalizm mücadelesinin, anti-emperyalist demokratik halk devriminin temel bağlaşıklığının da Türkiye işçi sınıfı ile Kürdistan Özgürlük Hareketi olduğunu savunmaktadır. Bu düşünceler ile, „Barış Süreci“nin başarısı için, egemen sınıfların ve ulusalcı-milliyetçi koalisyonun tüm engelleme çabalarını ve provokasyonlarını boşa çıkarmak en temel güncel görevimizdir. Türkiye Komünist Partisi nezdinde Türkiye'de gerçek dostlarınız olduğuna ve bu savaş arkadaşlığını daha da geliştirmek için hassasiyetlerimizi koruyacağımıza emin olabilirsiniz.

Komünist dayanışma selamlarımız ile...

**Türkiye Komünist Partisi
Geçici Merkez Komitesi
02 Mayıs 2013**

Bedel ödeyenler sosyalizmin bayrağını dalgalandıracaktır

• Mustafa KARASU / KCK Yürütme Konseyi Üyesi

Kürt sorunu söz konusu olduğunda Türkiye solunda çok olumlu örnekler de vardır, çok olumsuz duruşlar da vardır. TKP geleneği Şefik Hüsnü döneminde olumsuz bir sınav vermiştir. Ancak bu geleneğin içinden çıkan Dr. Hikmet Kıvılcımlı ve Mihri Belli gerçekten cesaretli ve doğru yaklaşımlar göstermişlerdir. Bugün Türkiye solunun gerçek devrimci karakterini ve geleneğini oluşturan Mahir Çayan, Deniz Gezmiş ve İbrahim Kaypakaya'dan gelen yaklaşımlar ise doğru ve özgürlükçü damarı oluşturmaktadır. Bu devrimciler devlet kurma dahil Kürtlerin kendi kaderini tayin hakkını kabul etmişlerdir. Tabii ki tercihleri halkların kardeşliği temelinde Türkiye sınırları içinde özgürlüklerinin sağlanmasıdır. Bu nedenle 1970'li yıllarda Kürt halkının temel ulusal demokratik haklarının kabul edilmesi konusunda bir sorun yoktu; sadece ayrı mı, birlikte mi örgütlenilsin konularında tartışmalar vardı. Hayat ayrı örgütlenme gerçeğini ortaya çıkardı. Ayrı örgütlenmenin de o zaman açısından doğru olduğu, bu geçen on yıllarda görüldü. Bu ayrı örgütlenme ve geliştirilen mücadele şimdi birlikte yaşam ve birlikte örgütlenmenin güçlü zeminini yaratmış bulunmaktadır. Zaten bugün

PKK'nin öngördüğü çözüm de bunların sağlanması içindir.

Türkiye solu da egemen güçlere karşı verdiği demokrasi, özgürlük ve sosyalizm mücadelesinde ağır bedeller vermiştir. Bu ağır bedeller verenlerin büyük çoğunluğu Kürt sorununun çözümünde özgürlükçüydüler ve Kürt Özgürlük Mücadelesinin yürüttüğü mücadeleye saygılıydılar. Farklı düşünceleri ve eleştirileri olsa da bu mücadelenin yanındaydılar. Bu açıdan Türkiye sosyalistleri ve bir bütün olarak sol Kürt halkının ulusal demokratik haklarının kabul edilmesi zihniyetinin ortaya çıkmasında önemli rolleri olmuştur. Bunları inkar etmek ve küçümsemek mümkün değildir. Denizlerin, Mahirlerin ve İbrahimlerin yarattığı gelenek bu açıdan önemlidir. Kaldı ki Kürt Özgürlük Hareketi bizzat önderinin ağızından kendilerini de bu geleneğin sahiplenicisi ve sürdürücüsü olarak ortaya koymuşlardır. Kürt Halk Önderinin Mahirler katledildiğinde ilk önemli protesto olan okul boykotunun örgütleyicisi olduğu bilinmektedir. Yine Ankara'da 12 Mart sonrası gençliğin ve devrimci hareketin ilk örgütleyicileri arasında Kürt Halk Önderinin

öncü konumda olduğunu o yıllarda mücadelenin içinde olanlar çok iyi bilmektedirler. Zaten daha sonra Kürdistan devrimcileri ve Apocular olarak anılan grubun ilk kuruluşunda bu çalışmalar içinde yer alan Türkiyeli devrimciler de vardır. Haki Karer ve Kemal Pir'in Ankara'daki devrimci gençlik hareketinin öncülerinden olduğunu özellikle belirtmeliyiz.

İP Veli Küçük'leşmiştir

Türkiye'deki devrimci gelenek mutlaka iyi temsilcilerini çıkaracaktır. Zaten şimdi de bu geleneğe bağlı kalan ve geliştirmek isteyen partiler ve gruplar vardır. Ancak bu geleneğin yüz karası diyebileceğimiz gruplar da vardır. Aslında bu grupları artık bu gelenekten saymak da doğru değildir. Örneğin Doğu Perinçek'in İşçi Partisi böyledir. Artık tamamen faşist ve despot güçlerle birlikte hareket etmektedir. Bugün ordunun en fazla Kürt düşmanı ve faşist kanadıyla bütünleşmişlerdir. 1990'lı yıllarda Kürtlere karşı kirli savaş yürüten güçlerle kol kola yürümektedirler. Doğu Perinçek tam bir ittifakçı olarak ordu gücüyle devleti ele

geçirmenin ham hayalleri içindedir. Perinçek şu anda MHP ile aynı kulvarda ve aynı taraftadır. Aslında MHP'nin de yerini almak istemektedir. Zaten bu çevre ile CHP'nin tutumunu gördükçe artık MHP'ye gerek kalmamıştır demek yanlış olmaz.

3. Doğu Perinçek ittihatçı olduğunu açıkça itiraf etmiştir. Bunun yanında Enver, Cemal ve Talat paşaların Ermenilere yaptıklarını Kürtlere yapmaya çalışan Ergenekoncuların sözcüsü haline gelmiştir. Veli Küçük artık İşçi Partilidir. Ya da İşçi Partisi Veli Küçük'leşmiştir. Böyle bir partiyi aslında sol cenahta görmek kafa karıştırmak ve sol kavramını muğlaklaştırmaktan başka bir anlam taşımaz.

Şimdi ne idiği belirsiz bir TKP ortaya çıkmıştır. Bu TKP'nin eksiği, yanışı ve doğrusuyla Mustafa Suphi ve sonrasının TKP'siyle uzaktan yakından hiçbir ilişkisi yoktur. TKP ismini adeta hırsızlamıştır. Komünizmi yapacak biz yaparız diyen Kemalistlerin bir pratikleşmesi olduğu anlaşılmaktadır. Zaten bu partiyi oluşturanların ne Mustafa Suphilerle ne de son kuşak TKP'lilerle bir benzerliği vardır. Anlaşıyor ki devletin derinliklerinde bir yerde TKP geleneği ve ismi üzerinden sola bir operasyon yapılmak istenmiştir. Bu gibi bir oluşum üzerinden sosyalistlerin ve solun tarihi ve bilinci çarpıtılmaya çalışılmaktadır. Bunu yaparken de AKP oluşumunu ve karşıtlığını da bu kimliğinin ve rolünün meşruiyeti ya da kılıfı yapmaya çalışmaktadırlar. Aslında bu durum TKP tarihine de bir saygısızlık ve saldırıdır. Bunların kesinlikle TKP geleneğiyle alakası yoktur, olamaz. İstihbarat örgütlerinin el attığı ve güdümünde olan bir oluşum olduğu kesindir. Muhtemelen arkasında Genelkurmay istihbaratı vardır. İttihatçı Ergenekon kanadının bir kısmının da bu TKP denen oluşumun arkasında, yanında ya da içinde olduğu açıktır. İlle çok somut bir belgeye gerek yoktur. Zihniyet kardeşliği bunu açıkça ortaya koymaktadır. Herhalde İşçi Partisinin kurduğu "Milli Merkezin" doğal müttelikleridir.

'TKP' Nasyonal Sosyalist

Şirin Payzın CNN'de sosyalistlerin ve solun temsilcilerini toplarken CHP ve TKP temsilcilerini de çağırması. Ercan Karakaş bir sosyal demokratır. Bu nedenle onun görüşlerini sosyalistlere mal etmek doğru değildir. Ancak TKP temsilcisinin sosyalizm adına hakamlar kesmesi gerçekten acı verici bir durumdur. Denizlerin, Mahirlerin, İbrahimlerin ruhu incinmiş, kemikleri sızlamıştır. Denizlerin, Mahirlerin, İbrahimlerin biralakım bu kişiliklerle tartışmayı, bunlarla aynı ortamda bile bulunmak istemezlerdi. Çünkü onları devlet cenahından görür ve öyle davranırlardı. TKP'li Kürt sorununda CHP'den öte MHP gibi düşünüyordu. Sosyalistler Kürtlerin haklarını reddetmez demagojisiyle MHP ile yan yana olan tutumunu örtmeye çalışıyordu. Sosyalizmi ağzına almaları, nasyonal sosyalizmin sosyalizmi ağzlarına almasına benziyordu. Şu açıktır ki sosyalizmi böyle kirli ağız ve ellerden kurtarmak gerekir. Bu tür çevrelerin ve kişiliklerin sosyalizmi ağzına almaları, sosyalizme sistem

tarafından yapılan saldırıların başka bir biçimidir. Kapitalizm ve sermayenin sosyalistlerin imajını bozmak için yürüttüğü saldırıların belki de en çirkini ve en tehlikelisi böyle olmaktadır.

Toplumculuk, yani sosyalizm insanın var olma biçimidir. İnsanlığın en temel kutsallarındandır. Zaten ilk kutsallık toplumun var oluşudur ve bunun sembolleridir. Bugün kapitalizm bu kutsala ve var oluşa saldırmaktadır. Bu açıdan kapitalizme karşı mücadele kutsal bir mücadeledir. Ancak bu kutsal mücadelenin bir tarafı olan sosyalistlerin böyle oluşumlar tarafından kirletilmesi gerçekten de sosyalistler için bir züldür. Sosyalistlerin ve sosyalizmin içine girmiş bu Truva atlarını mutlaka görmek ve bu safların dışında tutmak gerekir.

PKK bugün Kürt halkının, Türkiye halklarının ve Ortadoğu halklarının en temiz nefesidir. Bu da onun sosyalistliğinden, demokratik toplumculuğundan ileri gelmektedir. PKK kapitalizmin her türlü kirinden, pisliğinden uzak duran, kapitalizmin yarattığı moderniteye karşı durmadan insanlığın kurtulmayacağını söyleyen ve bunu pratiğinde ortaya koyan bir partidir. Kırk yıllık mücadele eden ve bunun kırk yıllık geleneği olan bir önderlik ve bir yönetim gerçeği vardır. Dünyada bu Önderlik, bu yönetim ve bu hareket kadar kendini ispat eden, kendi kimliğini netleştiren başka bir hareket ve önderlik yoktur. Ancak bu Nasyonal Sosyalist "TKP" Kürt Özgürlük Hareketi'nin dinci bir devlet yaratma ve Suriye'de silahlı çetelerle birlikte Suriye'ye saldırmakla suçlamaktadır.

Kürt Özgürlük Hareketi Türk devleti ve AKP'yi demokratik çözüme zorlayıp hegemon zihniyetleri ve şoven yayılmacı karakterini ortadan kaldırmaya çalışırken, bu tür değerlendirmelerle suçlamalarda bulunmak tam da bu devletin zihniyetini ortaya koymaktadır. Düne kadar PKK'yi şu veya bu gücün kontrolünde göstermenin yeni türevi olmaktadır. AKP, Fethullahçılar ve tüm bilinen yandaşlar da PKK'yi Ergenekon'la ilişkili göstermeye gayret ediyorlardı. Şimdi bu TKP Ergenekoncularla ya da başka derin devlet ilişkileri içinde olduğundan Kürt Özgürlük Hareketi'ni karalamayı görev bilmektedir.

Kürt Özgürlük Hareketi mücadele ederken yanında olmayan, AKP'ye karşı ortak hareket edelim denildiğinde kaçanlar şimdi Kürt Özgürlük Hareketi'nin mücadelesiyle devleti uzlaşma temelinde bir demokratikleşmeye çekmek isterken PKK niye böyle davranıyor diyorlar. İşte ikiyüzlülük ve tutarsızlık budur. Eğer gerçekten AKP ve devlete karşı bir tutum içindeyse o zaman Kürt Özgürlük Hareketi AKP iktidarına ve yandaşlarına karşı kıyasıya bir mücadele yürütürken neden açıkça bu mücadelenin içine girmediniz diye sorarlar. TKP şimdi Kürt Halk Önderinin çözüm arayışına MHP ve CHP gibi bakıyor. Zaten şimdi Türkiye'de üç cephe oluşmuş durumdadır. Birincisi AKP cephesi, ikincisi MHP, CHP ve İşçi Partisi ve bu çakma TKP'nin oluşturduğu ulusal cephe. Üçüncüsü ise PKK, sosyalistler ve demokrasi güçleridir. Kürt Özgürlük Hareketi'nin demokratik çözüm

hamlesinin karakterini ve içeriğini bu iki cepheye karşı demokrasi güçlerinin vereceği mücadele belirleyecektir.

1 Mayıs ruhu antikapitalisttir

1 Mayıs'ın kutlanacağı bu günlerde sol güçler içindeki durumun değerlendirilmesi önem kazanıyor. 1 Mayıs; emekçilerin birlik, dayanışma ve mücadele günü olması yanında, tüm sosyalist güçlerin, sol demokratların kendi durumlarının muhasebesini yapma ve özeleştiri verme günü olarak da görülmelidir. 1 Mayıs sosyalizm düşüncesiyle özdeşleşmiştir. Her ne kadar kapitalistler de bugüne sahiplenerek bugünün tarihini ve içeriğini kendilerine göre şekillendirmek istemişlerse de; 1 Mayıs günlerinde emekçilerin, sosyalistlerin ve tüm sol demokratların verdiği mücadele ve ödediği bedeller buna izin vermez. 1 Mayıs'lar emekten yana olan güçlerin, yani antikapitalist güçlerin günü olmaya devam edecektir. 1 Mayıs ruhu ve kimliği antikapitalisttir. Kapitalizmle 1 Mayıs'ı bağdaştırmak ve uzlaştırmak mümkün değildir.

1 Mayıs antikapitalist olduğu gibi, halkları birbirine düşüren milliyetçiliğe ve ulusalcılığa da karşıdır. 1 Mayıs ruhu emekçilerle birlikte tüm toplumun, ezilen etnik ve dinsel toplulukların da özgürlüğünü savunan bir ruha ve tarihe sahiptir. Türkiye gerçeğinde bu da Kürtlerin, Alevilerin tüm etnik ve dinsel toplulukların özgürlüğünün savunulması anlamına gelmektedir. Radikal demokrasi mücadelesi vermek anlamına gelmektedir. Bu açıdan Kürt Özgürlük Hareketi'nin Kürt sorununun çözümü ve Türkiye'nin demokratikleşmesi için başlattığı inisiyatif ve hamle de 1 Mayıs ruhunun pratikleştirilmesini ifade etmektedir. Bu hamleyle toplumlar üzerindeki hegemon zihniyetler kırılarak demokratik siyaset ve demokratik ortamda bir mücadele içine çekilmeye çalışılmaktadır. Sosyalistler ve 1 Mayıs ruhuna sahip olanlar demokrasi, demokratikleşme ve Türkiye'nin demokratikleşme mücadelesine ilgisiz kalamazlar. Böyle bir gündem varsa, böyle bir fırsat doğmuşsa kendileri de etkin katılarak bu sürecin halkların, emekçilerin lehine sonuçlanması için çaba gösterirler.

Sosyalistler dahil tüm demokrasi güçleri Türkiye'nin nasıl demokratikleşeceği, Kürt sorununun nasıl çözüleceğini ortaya koyarak AKP'yi ve devleti bu doğrultuda adım atmaya zorlamalıdır. Bu demokratik çözüm hamlesinin içeriğini gerçek çözüm ve demokratikleşmeyle doldurmalıdırlar. Öyle ki tüm kamuoyuna, tüm topluma ancak böyle demokratikleşme olur diyebilmelidirler. Böyle olursa bu süreçte başta sosyalistler olmak üzere tüm kesimler kazançlı çıkacaktır.

Dünya emekçilerinin, Türkiye halklarının ve Kürt halkının 1 Mayıs birlik, dayanışma ve mücadele bayramını kutluyor, 2013 yılının özgürlüğün, demokrasinin ve sosyalist güçlerin kazandığı bir yıl olmasını diliyoruz. Bu temelde herkesi 1 Mayıs meydanlarına koşmaya, özgürlük, demokrasi ve sosyalizm bayrağını yükseltmeye çağırıyoruz.